

om saa skal være, atter vil stemme til det sidste, i Mangel af ethvert muligt Mæglingss-Forslag, tillige med mig bevæges til at indsee, — at, fordi der ikke er nogen saadan Nødvendighed, kan der dog være en mægtig og stærk Tilskyndelse til at gjøre alt Muligt til at gaae til den yderste Spidse i Henseende til Indrømmelser og at føle sig efter, hvad der synes at ville blive nødvendigt. Det er, troer jeg, en temmelig sædvanlig Uskit hos Menneskene, at, naar det begynder at gaae galt og Skibet er nær ved at strande, saa begynder gjerne Kritiken at blive høirostet og Mandskabet at protestere mod Løds og Styrmand, og saaledes spildes for en stor Deel Tiden, der kunde være bleven bedre brugt til at komme ud af Faren, med at dnyge Bebrejdelser over dem, og det hænder sig vel ogsaa, at disse atter dnyge Bebrejdelser over Mandskabet og sige: ja, havde I gjort Eders Pligt mere prompt, saa var det gaaet bedre. Men jeg kan ikke ønske, og vil heller ikke haabe, at det skal gaae saaledes i vort Fædreland. Lader os sørge for, at det ikke kommer saavidt. Lader os abstrahere fra det Spørgsmaal, hvem der har Skylden, eller, hvis Noget hellere vil gaae min Vej i den Henseende, saa lader os sige: vi ere alle medskyldige, Nogle meer, Nogle mindre, Nogle paa den ene Led, nogle paa den anden. Men det er nu, det seer Enhver, kommet saavidt, at i dette Spørgsmaal deler Rigsdagen og en betydelig Deel af Folket med en stor Spænding og Anstrengelse sig i to modsatte Leire, — lader os da nu ikke spille Tiden med den Undersøgelse, om det ikke kunde have været forebygget og gjort bedre, naar man havde taget det bedre fra først af. Jeg drister mig til at sige — et høitæret Ministerium vil ikke tage mig det ilde op, Rigsdagen ikke heller, — at, dersom Ministeriet og Rigsdagen, jeg inclusive,

havde handlet noget bedre, saa var Alt paa et bedre Standpunkt i dette Dieblif. Men, som sagt, lader os ikke spille Tiden paa de Overvejelser. Lader os derimod forsøge, om det ikke skulde være muligt ved et mæglende Forslag at redde, hvad der efter min Overbeviisning endnu kan reddes og hvad der efter min Overbeviisning endnu udgjør det absolut Nødvendige og Umistelige. Og jeg skal henstille til et høitæret Ministerium, om det da ikke vil føle sig noget besværet og trykket, dersom i denne Forsamling en betydelig Deel kunde vindes for dette Forslag, for dette Forslag, der virkelig i en overordentlig høj Grad kommer Ministeriet imøde, saa at vi neppe nok kunne forsvare det for os selv at stemme derfor, — om det høitærede Ministerium da ikke vil finde sig i en overordentlig skæv Stilling, dersom det ogsaa dertil skulde sige: „Nei; der kan ikke ændres et eneste Ord eller Bogstav i vor Begjæring, det skal være Ja eller Nei!“

Og nu, — dersom det høitærede Ministerium endda siger dette, og det troer at kunne forsvare at staae saaledes fast til det Yderste, ja, saa har jeg ogsaa udtalt min ringe Mening og skal ogsaa staae fast til det Yderste, uden at lade mig rokke (Hør!).

Rettelser.

Nr. 28, Sp. 419, L. 10 f. n.: „et thron- og arbeberettiget“, læs: „et tronet og arbeberettiget Hoved“.